

Gang blev indført i Lovsproget, idet man da optog den Bestemmelse, at Spørgsmaalet om, hvilke Virksomheder der faldt ind herunder, afgjordes i sidste Instans af Indenrigsministeren. — I Forbindelse med § 6 staar § 17, som ligeledes delvis hører ind under Indenrigsministeren. Forslaget om Frihed for Kontorarbejdere vedrører ikke mig; det gør derimod Spørgsmaalet om de Arbejdere, der beskæftiges i de i § 6 nævnte Virksomheder. Den ærede Ordfører udtalte, at Paragraffen var indsat som et foreløbigt Forhandlingsgrundlag, hvortil man i og for sig endnu ikke havde taget bestemt Standpunkt. Jeg vil derfor afvente at udtale mig nærmere derom, indtil jeg har hørt den ærede Ordfører, idet jeg ikke ser, hvorledes §§ 6 og 17 ville kunne forenes. I § 6 b. hedder det om Fabrikker, som have faaet indenrigsministeriel Tilladelse til at arbejde hele Dagen, at Arbejderne skulle i dette Tilfælde have fri hver anden Søndag, medens det i § 17 hedder, at vedkommende Arbejdsgiver skal give en tilsvarende Fritid paa en anden af Ugens Dage. Jeg ser ikke, hvorledes de to Bestemmelser kunne forliges. Jeg tror, at det hører ogsaa til de Ting, som nærmere maa overvejes. — § 1 vedkommer ikke mig, men jeg skal dog tillade mig at gøre en enkelt Bemærkning, da denne Bemærkning knytter sig til et kommunalt Forhold. I § 1, som de ærede Forslagsstillere have optaget af den nugældende Helligdagslov af 1876, hedder det: „ligeledes skal i Kjøbenhavn og de andre Købstæder al Arbejdskørsel osv. være forbudt“. Men i Loven af 1876 hedder det efter „i de andre Købstæder“: „samt i Nørresundby, Løgstør osv.“, idet Handelspladserne nævnes. Det har man strøget, men det er jo ikke alle Handelspladser, der ere ophøjede til Købstæder, og man er derfor nødt til at medtage de endnu eksisterende Handelspladser. Som Lovforslaget er, vilde det nemlig fremtidig f. Eks. være tilladt at lade foretage Arbejdskørsel paa Frederiksberg paa Folkekirkens Helligdage og det hele Dagen igennem, og det har dog ikke været Meningen med Forslaget.

Benzon: Jeg skal fatte mig meget kort, da de højtærede Ministre have om-

talt et Par af de Ting, som jeg vilde have ytret mig om, og jeg skal sige, at jeg ganske kan slutte mig til, hvad der er blevet sagt af dem. Der er dog en enkelt Ting, jeg kunde ønske at sige et Par Ord om, og det er Forbudet i § 2 b. mod, at Apoteker holdes aabne om Søndagen for andet end Salg og Udlevering af Lægemedler. De Herrer vide, at der i sin Tid var nedsat en Kommission om Medicinallovgivningen. Der blev denne Sag taget frem og ret udførlig drøftet fra forskellige Synspunkter. Man kom der til det Resultat, at det vilde være ret upraktisk og uheldigt, om man gav et saadant Forbud. Sagen er den, som den højtærede Justitsminister har fremhævet, at det vilde blive praktisk ugørligt at drage en Grænse. Naar en Mand kommer ind paa et Apotek paa en Helligdag og forlanger Lakrids, Maltdrops eller Sodapastiller, skulde Ekspedienten altsaa sige til ham: Er det for Fornøjelse, De ønsker det, eller tror De, det hjælper? Ja, siger vedkommende saa maaske: Jeg har fundet, at dette Middel hjælper meget godt. I saa Tilfælde maa det altsaa betragtes som Lægemedel, og Ekspedienten har at udlevere det. En anden vil derimod sige: Jeg spiser det for Fornøjelse, og han vil da ikke kunne faa det. Men der kan forekomme endnu vanskeligere Tilfælde. En Mand kan f. Eks. komme ind paa Apoteket en Søndag og forlange Havregryn. I det Tilfælde maa Ekspedienten altsaa spørge: Er det til Omslag eller til Spise, og hvis vedkommende siger, at de skulle bruges til at spise, kan han ikke faa dem, men skulle de bruges til Omslag, er det en anden Ting. Men hvis han siger: Jeg skal bruge dem til at spise, men det er Lægen, der har tilraadet det, ja, saa bliver det et Lægemedel, og saa kan han ogsaa faa Havregrynene. Det vil i det hele taget være ganske ugørligt for de stakkels Apotekermedhjælpere at trække denne Grænse. Nu er det saa heldigt, at det heller ikke behøves, for den ærede Ordfører siger jo, at Hensigten med Forslaget kun er at skaffe Frihed for saa mange, der ere beskæftigede i Butikker og Fabrikvirksomhed, som muligt, og at det var en Bihensigt, at der skulde være stille paa Folkekirkens Helligdage. Men det vil jo ikke afstedkomme mere